

Poble

L'ONZE DE SETEMBRE

PORTAVEU DE LA COMISSIÓ D'ACTIVITATS
-Maresme, Selva i Gironès -

nº 2 [IX/n]
CIVILS

L'onze de setembre del 1714, després de 9 anys de guerra, assetjada durant 15 mesos, Barcelona queia en poder dels exèrcits franco-espanyols de Felip V. Per dret de conquesta, eren abolits tots els organismes estatals de Catalunya (el Govern de la Generalitat, les Corts Catalanes, etc.). Abolides també les seves lleis, els catalans passaven a dependre del Consejo de Castilla.

"Habiendo con la asistencia divina de mi causa pacificado enteramente mis armas el Principado de Catalunya, tocaba a mi soberanía establecer gobierno en él", diu el decret de Nova Planta, promulgat per Felip V l'any 1716.

Un dels homes de confiança d'aquest monarca, José Patiño, president de la Real Junta Superior de Justicia y Gobierno, podrà escriure dels catalans:

"Que aquel grande orgullo está abatido, y respetan ya los preceptos de V.M. y la justicia, no por afecto y amor, sino por la fuerza superior de las armas".

S'havia perdut la llibertat de Catalunya; però, cal preguntar, què havia guanyat, en canvi, el poble de Castella?

El diputat Manuel Ferrer i Ciges, en un discurs pronunciat l'any 1713 a les Corts Catalanes, advertia:

"No he de callar els falsos pretextos de què se serveixen els Ministres castellans que tiranitzen els indefensos pobles de Castella, per a imprimir perniciosas màximes en aquells ànims ignorants i sensibles, a fi de mantenir-los en la seva dura dominació i fer-los més pesat el jou de la seva esclavitud, doncs procuren inspirar en llurs cors l'odi i el rigor contra nosaltres..."

I afegia, després;

"Dignes són de compassió els enganyats pobles de Castella i, en general, tota l'Espanya, per l'ambició, la vanitat, i la codícia dels Ministres passats que, com sangoneres famolenques, han xuolat amb la seva ignorant conducta la sang dels Pobles senills; han ocasionat la ruina del regne, del rei i de la seva pròpia Pàtria. És tan antiga com depravada la malícia que han anat alimentant els Ministres Castellans en els ànims d'aquella dòcil Nació, per tal que, dissipades les seves discòrdies, els nacionals tinguessin més mà en el poder despòtic..."

Els catalans tenien plena consciència de ser - en relació a la seva època - un dels pobles més lliures d'Europa. Al mateix temps, consideraven que Castella, un cop derrotats els comuners a Villalar, era un poble feixugament explotat pels oligarques. Per això, amb referència a Castella, trobem arreu expressions semblants a les de Ferrer i Ciges.

Així, el Despertador de Catalunya, fullotó repartit per tot el Principat mentre el setge de Barcelona s'anava tancant; després de fer notar fins a quin punt els catalans constituïen una nació privilegiada, posa de relleu que els habitants de Castella estan sotmesos a un "insuportable vassallatge"; que, en virtut de les lleis que els han estat imposades, "queden reduïts a termes d'esclavitud". Explica com l'explotació econòmica que la Cort exerceix sobre els castellans arriba a un extrem insuportable i, per a fer-nos comprendre, reproduïx l'explicació d'una vella castellana que no es va aixecar quan Felip IV passava per davant de la porta de casa seva i continuà filant; com sigui que el rei la va tractar de poc respectuosa a la majestat, ella respongué:

"Senyor, tot el temps que gastaria en cortesias em faria falta per a guanyar el que tinc menester per pagar els Quints, Alcabales i demás drets de V.M., que importen creixenda quantitat, sobre no tenir més bens que la filosa."

L'onze de setembre del 1714, Catalunya passava a dependre del Consejo de Castilla; però el poble castellà no en treia cap profit. Al contrari, els oligarques que el dominaven, amb la nova conquesta s'havien enfortit.

Després, durant més de dos segles, els catalans s'han esforçat per a reconquerir els seus drets, no oblidem que, tal com escrigué Engels, Barcelona és la ciutat del món que registra més lluites de barricada. Finalment l'any 1931, tots els pobles portanyents a

Poble - nº 2

PORTAVOZ DE LA COMISION DE ACTIVIDADES CIVICAS
- Maremma, Selva y Gironda -

EL OCHO DE SEPTIEMBRE

El 11 de Septiembre de 1714, después de nueve años de guerra, asediada durante 15 meses, Barcelona caía en poder de los ejércitos franco-españoles de Felipe V.

Por derecho de conquista, eran abolidas todos los organismos estatales de Cataluña (el gobierno de la Generalidad, las Cortes Catalanas, etc.). Abolidas

bién sus leyes, los catalanes pasaban a depender del Consejo de Castilla.

"Habiendo con la asistencia divina de mi causa pacificado enteramente mis armas el Principado de Cataluña, tocaba a mi soberanía establecer gobierno en él", dice el decreto de Nueva Planta, promulgado por Felipe V en el año 1716.

Uno de los hombres de confianza de este monarca, José Patiño, presidente de la Real Junta Superior de Justicia y Gobierno, podrá escribir de los catalanes:

"Que aquel grande orgullo está abatido, y respetan ya los preceptos de V.M. y la justicia, no por afecto y amor, sino por la fuerza superior de las armas".

Se había perdido la libertad de Cataluña; pero, hace falta preguntar, ¿qué había ganado, en cambio, el pueblo de Castilla?

El diputado Manuel Ferrer y Ciges, en un discurso pronunciado en el año 1713 a las Cortes Catalanas, advertía:

"No he de callar los falsos pretextos de que se sirven los ministros castellanos que tiranizan los indefensos pueblos de Castilla, para imprimir perniciosas máximas en aquellos ánimos ignorantes y sensibles, a fin de mantenerlos bajo su dura dominación y hacerlos más pesado el yugo de su esclavitud, pues procuran inspirar en sus corazones el odio y el rigor contra nosotros..."

Y añadía después:

"Dignos son de compasión los engañados pueblos de Castilla y, en general toda la España, por la ambición, la vanidad, y la codicia de los ministros habidos que, como sanguinolentas hambrientas, han chupado con su ignorante conducta la sangre de los pueblos sencillos; ... han ocasionado la ruina del reino, del rey y de su propia Pátria. Es tan antigua como depravada la malicia que han ido alimentando los ministros castellanos en los ánimos de aquella dócil nación, de tal forma que, disipadas sus discordias, los nacionales tuvieron más a mano el poder despótico..."

Los catalanes tenían plena conciencia de ser - en relación a su época - uno de los pueblos más libres de Europa. Al mismo tiempo, consideraban que Castilla, una vez derrotados los Comuneros en Villalar, era un pueblo fuertemente explotado por los oligarcas. Por esto, respecto a Castilla, encontramos por todas partes expresiones parecidas a las de Ferrer y Ciges.

De este modo, el "Despertador de Catalunya", boletín repartido por todo el Principado mientras el sitio de Barcelona se iba cerrando, después de hacer notar hasta qué punto los catalanes constituían una nación privilegiada, pone de relieve que los habitantes de Castilla están sometidos a "un insostenible vasallaje"; que, en virtud de las leyes que les han sido impuestas, "Quedan reducidos a términos de esclavitud". Explica con la explotación económica que la corte ejerce sobre los castellanos llega a un extremo insostenible y, para hacérselo comprender, reproduce la explicación de una vieja castellana que no se levantó cuando Felipe IV pasaba por delante de la puerta de su casa y continuó hilando, con sea que el rey la trató de poca respetuosa a la majestad, ella respondió: "Señor, todo el tiempo que gastaría en cortesías no haría falta para ganar lo que tengo menester para pagar los quintos, Alcabalas y demás impuestos de V.M., que suponen una crecida cantidad, y más aún no poseyendo más bienes que la hilandera.

El 11 de Septiembre de 1714, Cataluña pasaba a depender del Consejo de Castilla; mas el pueblo de Castilla no obtenía con ello ningún beneficio. Al contrario, los oligarcas que la dominaban, con la nueva conquista se hicieron más fuertes. Después, durante más de dos siglos, los catalanes se han esforzado para reconquistar sus derechos; no olvidemos que tal como escribió Engels, Barcelona es la ciudad del mundo que registra más luchas de

I'Estat espanyol amb el seu T després d'un Aquesta voga cial, amb el

I ara, recuperació nans; la lluit És una lluit bona part de a l'Estat es que la unific

El passat els quals ha factories de sa, que també a reinc zacions, per aquest motiu

El 31 de judici, que 15 persones, oberta per t ció dels obr tura al carr carrers del gunes més pe nes davant d Policia Arma nés de nombr detinguts. Al

El judi de deliberar, presents com a l'empresa

Sens dubi novament obr zació com la són factors La dels obres

MAIGRAT

Al progr tència d'una no se li don aquesta reno vol posar en del Consistor local també l servir al pol

BARRY DE

Por fil

D'això l'Ajunt grup de perso

l'Estat espanyol començaren a ensajar unes passes pel camí de la llibertat; i Catalunya, amb el seu Parlament i el Govern de la Generalitat restablerts, esdevenia autònoma. Però després d'una nova guerra, l'any 1939 el despotisme ens tornava a sotmetre a tots plagats. Aquesta vegada, la llibertat nacional de Catalunya també anava lligada amb la justícia social, amb el progrés, amb les llibertats dels homes.

I ara, un cop més, com el 1714, com el 1939, la veritable lluita de Catalunya per la recuperació de la seva independència nacional, torna a significar la lluita pels drets humans; la lluita per acabar amb l'exploatació econòmica d'uns homes sobre uns altres homes. És una lluita que, com a conseqüència, no pot fer més que beneficiar el poble castellà, una bona part del qual, orgullís de la castellanització de les altres nacionalitats sotmeses a l'Estat espanyol, no s'adona que la unitat que li diuen que cal mantenir no és res més que la unificació de l'esclavatge.

LA LLUITA DE SEAT

El passat 31 de Juliol, a la Magistratura del Treball nº 1, foren jutjats 14 obrers, els quals havien protestat per llurs acomiadaments arrel de la vaga de 15.000 obrers a les factories de SEAT. Hem de dir també, que dies abans havien estat jutjats 8 Jurats d'Empresa, que també havien sigut acomiadats, guanyant 7 d'ells el judici, amb el que tenen dret o bé a reincorporar-se al treball o a una indemnització. L'empresa prepara llurs indemnitzacions, però com que aquests obrers són Jurats d'Empresa no poden ésser acomiadats, per aquest motiu s'han adreçat al Ministre de Relacions Sindicals exposant-li el cas.

El 31 a la Magistratura l'ambient era tens, ja que tothom esperava poder assistir al judici, que havien anunciat seria a porta oberta. Quan es va dir que sols podrien entrar 15 persones, després d'un moment d'estupor, tothom començà a exigir que la porta restés oberta per tal de poder sentir el que allí es digués. Al ser desatesa aquesta justa petició dels obrers allí concentrats i ésser expulsats per la policia del edifici de Magistratura al carrer, es formà una manifestació violenta, de més de 300 persones desfilant pels carrers del voltant i cridant "Llibertat SEAT" i "Amnistia", després se'n formaren algunes més pels mateixos voltants i durant més d'una hora hi hagué nombrosos grups de persones davant de Magistratura. Amb tot i això, cal tenir en compte el desplegament fet per la Policia Armada (Els qui eren allí observaren més de 10 jeeps i una tanqueta d'aigua, a més de nombrosos elements de la "Brigada Político Social"). Al final varis obrers foren detinguts. Alguns varen ser colpejats brutalment per la policia, un d'ells en plena cara.

El judici durà des de les 10 del matí fins a les 4 de la tarda. El Tribunal després de deliberar, i pressionat sens dubte pels representants de la OIT, GGT, ect., que estaven presents com observadors, es va veure obligat a declarar-los innocents, a tots 14, obligant a l'empresa a readmetre'ls o indemnitzar-los.

Sens dubte, aquesta ha estat una de les millors lluites i a la vegada una victòria del moviment obrer. La lluita de SEAT, ens ha ensenyat que la Unitat, Solidaritat i Organització amb la correcta utilització i combinació de les possibilitats legals i extralegals, són factors essencials per a arribar a conquerir una victòria, com la que avui exposen, La dels obrers de la SEAT.

MAIGRAT - TORNEM A LA INFORMACIÓ

Al programa de la passada Festa Major, hi havia un article que "informava" de l'existència d'una bústia de "suggerències" a la porta de l'Ajuntament. Deia que en temps passats no se li donava molta atenció per part dels funcionaris encarregats i que ara, sí. Donc ser aquesta reacció deguda al primer butlletí de la C.A.C.?, que cadascú jutgi. POBLE enlloc vol posar en clar una cosa: No és el poble únicament qui ha d'anar a la bústia i als plens del Consistori a exposar uns problemes i necessitats, sinó que per part de l'administració local també hi ha d'haver una mitua correspondència. I ha d'ésser aquesta la que hagi de servir al poble, i no el poble qui hagi de servir a l'administració.

BARRI DE LA BERNEDA

Per fi Sembla que en aquest barri han començat a arreglar els carrers i a posar llums. D'això l'Ajuntament no dona informació. Aquestes reformes provenen de la iniciativa d'un grup de persones que amb una inextinguible convicció cívica reculliren firmes a la Barriada

Finalmente en el año 1931 todos los pueblos del Estado Español empezaron a dar sus primeros pasos por el camino de la libertad; y Cataluña, con su Parlamento y Gobierno de la Generalidad restablecidos, llegaba a ser autónoma. Pero, después de una nueva guerra, en el año 1939 el despotismo nos volvía a someter a todos. Esta vez, la libertad nacional de Cataluña se hallaba ligada con la justicia social, con el progreso, y con las libertades del hombre.

Ahora, una vez más, como en 1714, como en 1939 la verdadera lucha de Cataluña para la recuperación de su independencia nacional vuelve a significar la lucha por los derechos humanos; la lucha para acabar con la explotación económica de unos hombres sobre otros hombres. Es una lucha que, en consecuencia, no puede más que beneficiar al pueblo castellano una parte del cual, orgulloso de la castellanización de las otras nacionalidades sometidas al Estado Español no comprende que la unidad que le dicen hace falta mantener no es otra cosa que la unificación de la esclavitud.

LA LUCHA DE SEAT

El pasado 31 de Julio, en la Magistratura del Trabajo nº 1, fueron juzgados 14 obreros los cuales habían protestado por su despido a raíz de la huelga de 15.000 obreros en las factorías de la SEAT. Hemos de constatar que anteriormente habían sido juzgados 8 Jurados de Empresa, que también habían sido despedidos, ganando 7 de ellos el juicio con lo cual tienen derecho a reincorporarse al trabajo o a una indemnización por parte de la Empresa. La Empresa prepara ahora sus indemnizaciones, pero estos obreros no pueden ser despedidos ya que son Jurados de Empresa, por lo cual se han dirigido al Ministro de Relaciones Sindicales exponiendo el caso.

El 31 en Magistratura el ambiente era tenso, ya que todo el mundo esperaba poder asistir al juicio, que habían anunciado sería a puerta abierta. Cuando anunciaron que sólo podrían entrar 15, tras un momento de estupor, todos empezaron a exigir que la puerta del juzgado se mantuviera abierta, para poder así oír lo que en él se dijera. Al ser desatendida esta justa petición de los obreros allí concentrados y ser expulsados por la policía del edificio de Magistratura a la calle, se inició una manifestación violenta de más de 300 personas que desfilaron por las calles adyacentes, lanzando gritos de ¡ LIBERTAT SEAT! y ¡ AMNISTIA !, después se formaron algunas manifestaciones más pequeñas por el mismo sitio durante más de una hora hubo numerosos grupos de personas delante de Magistratura. Hemos de tener en cuenta, el gran contingente de Policía Armada allí concentrada (los que estaban contados más de 10 jeeps y una tanqueta de agua, a más de numerosos miembros de la Brigada Política Social). Al final varios obreros fueron detenidos y algunos de ellos brutalmente golpeados, uno en plena cara.

El juicio duró desde las 10 de la mañana hasta las 4 de la tarde. El Tribunal después de deliberar y proclama sin duda por la presencia de los representantes de la OIT, GGT, o que habían acudido de observadores, se vió obligado a declarar a los 14 inocentes, y obligó a la Empresa a readmitirlos o indemnizarlos.

Sin duda, esta ha sido una de las mejores luchas y a la vez una victoria del movimiento obrero. La lucha de SEAT, nos ha enseñado, que la Unidad, Solidaridad y Organización, a más de la correcta utilización y combinación de los medios legales y extralegales, son factores esenciales para llegar a conquistar una victoria, como de la que hoy nos hacemos eco la de los obreros de SEAT.

MALGRAT - VOLVEMOS A LA INFORMACION

En el programa de la pasada Fiesta Mayor, había un artículo que " informaba " de la existencia de un buzón de " Sugerencias " en la puerta del Ayuntamiento. Decía, que en tiempos pasados no se le prestaba mucha atención por parte de los funcionarios encargados del mismo, y que ahora, sí, ¿ Será debida esta reacción al primer boletín de la C.A.C.? Que cada cual juzgue. LOBLE, sólo quiere esclarecer una cosa: No es el pueblo únicamente quien debe ir a un buzón y a los plenos del Consistorio a exponer sus problemas y necesidades, sino que por parte de la administración local también debe haber una mútua correspondencia. Ha de ser ésta la que deba servir al pueblo y no el pueblo quien deba servir a la Administración.

amb una resposta gairebé unànime per part dels habitants. Una petita part d'aquestes firmes van passar a través del Sr. Reynor a mans del conseller elegit pel terç familiar sr. P.H., el qual després de canviar l'encauçament de la instància se suposa que va als trams convenients fins aconseguir-ho.

La C.A.C. recolza tot allò que sigui millorar les condicions dels habitants del poble, però l'únic dubte que hi ha en aquesta gestió es que es preten que els veïns siguin els qui hagin de pagar la totalitat de les despeses, ja que d'alguns organismes es poden aconseguir subvencions a fons perdut, crèdits a llarg plaç, etc.

Igualment, la C.A.C. es proposa actuar en favor d'aquest veïns sempre i quan no siguin ateses les seves peticions degudament.

GIRONA - EL CARRER DEL CARME

A pocs dies que el Ministre de Obres Públiques ha tornat a visitar Girona i sobretot el Carrer del Carme, per tal d'inaugurar un pont nou, sobre l'Onyar. Cal dir que aquesta inauguració va ser molt divertida per al públic que s'ho mirava, ja que a causa d'haver parat el trànsit de cotxes al carrer del Carme, mentre el ministre es passejava pel pont nou, tots els cotxes van començar a tocar les bocines. El públic es carregava de riure (Com es natural els mitjans d'informació han callat), amb això volen dir que la inauguració estava molt ben mantada i ens deixen moltes altres ridícules.

Després el Ministre va engagar el seu rutinari discurs dient, que tot estava solucionat... però... ens ho han repetit tantes vegades que ningú del carrer ja no s'ho creu. Havia farà deu anys que sentim el mateix discallat.

Però el més preocupant de tot (deixant de banda la qüestió dels ponts i de l'aiguat) és la deixadesa d'aquest carre-carrotara, de la qual un s'adona només de passar-hi. De tot un reguitzell de coses, només anomenarem les més importants:

Per causa de l'enderrocament dels dos funcionals ponts i de la construcció de la passera i el pont nou, per poder fer les obres tranquil·lament, es va retallar la voravia en una longitud de més de 100 metres deixant-la amb 4 pans (80 cm.) d'amplada. Els palets hi varen posar com a barana quatre fustes bastes que fan més nosa que servei. Aquesta "provisionalitat" ja fa una colla de mesos que dura amb els conseqüents perjudicis pels veïns. Serà per sempre més? Cal dir que aquest tran del carrer és el més perillós de tots, ja que si un individu surt dels 4 pans s'exposa a que l'esclafi un vehicle. En poc temps, hi ha hagut diversos accidents greus en tot el carrer del Carme.

D'una manera espontània s'ha format una mena de junta de veïns del primer sector del carrer (els més afectats) ja que hi ha, dos ponts de trincea i no hi ha cap pas o zebra per a travessar la carretera de Sant Feliu de Guíxols. Aquest dinàmics veïns inclús varen fer fotos per demostrar el perill que representa anar d'un cantó a l'altre.

Els antics "jardinets", que fa una dotzena d'anys que són aparcaments cada dia són més bruts i antipàtics. És molt curiós: un aparcament poleés que els savis urbanistes de l'ajuntament el van declarar "zona verda". Potser és perquè encara hi queda algun arbre viu.

L'ajuntament també, ha declarat "zona verda edificable" l'antic camp de futbol. A tots nosaltres ens toca denunciar aquest fets, no ens deixem aïllar una vegada més. Fem que se sentin les nostres veus!

El 31 de Juliol recital d'en Raimon a Calolla, el 21 d'Agost recital d'en Lluís Llach a Malgrat, a ambdós hi hagué un bon ambient: el públic s'identificà amb els cantants i tots-hon cantà junt a ells. També un nombre sector de gent reclama Llibertat i Amistat pel nostre poble. POBLE, s'adhereix a aquestes activitats cíviques i culturals, recolza i anima els organitzadors i crida a tot grup de gent dels nostres pobles que organitzin actes similars.

ERRATA: Al passat número de POBLE per un error de transcripció va aparèixer a l'article sobre l'Aplic de Calella, la frase: "feia palès la inexistència de l'Estat Espanyol", en comptes de: "feia palès la inexistència de la Nació Espanyola".

BARRIO DE LA BRUNEDA

¡ Por fin! Parece ser que en este barrio se han empezado a arreglar las calles y a poner lucos. De ésto el Ayuntamiento no da información. Estas reformas provienen de la iniciativa de un grupo de personas que con una estinable convicción cívica recogieron firmas en la barriada, con una respuesta casi unánime por parte de sus habitantes.

Una pequeña parte de las firmas pasaron através del Sr. Roynor a manos del concejal elegido por el tercio familiar sr. D/H., quien después de cambiar el encabezamiento de la instancia, se supone ha hecho los trámites pertinentes hasta conseguir lo presente.

La C.A.C. apoya todo aquello que sea mejorar las condiciones de habitabilidad del pueblo, pero la única duda que hay en su gestión es de si se pretende que los vecinos sean quienes paguen la totalidad de los gastos, puesto que de algunos organismos se pueden conseguir subvenciones a fondo perdido o créditos a largo plazo. Igualmente la C.A.C. se propone actuar en favor de estos vecinos, en caso de que sus peticiones no sean atendidas debidamente.

GIRONA - LA CALLE DEL CARMEN

Días atrás el ministro de Obras Públicas, volvió a visitar Girona y especialmente la calle del Carmen, con el fin de inaugurar un puente nuevo sobre el Onyar. No obstante debemos decir que esta inauguración fué muy divertida por parte del público que la contemplaba, ya que a causa de haber parado el tránsito de coches en la calle del Carmen (por donde pasan todos los vehículos que se dirigen a la Costa Brava) mientras el ministro paseaba por el puente nuevo, todos los coches empezaron a tocar las bocinas.

Después el ministro empezó con su rutinario discurso, diciendo que todo estaba solucionado...pero...nos lo han repetido tantas veces que no queda nadie en la calle que crea tales palabrotas. Hace casi diez años que nos ponen el mismo disco.

Pero lo más preocupante de todo (dejando aparte la cuestión de los puentes y las inundaciones) es la dejadez de esta parte de la calle de la cual uno se da cuenta al transitar.

A raíz del derrumbamiento de los dos funcionales puentes y de la construcción de la pasarela y el puente nuevo, para poder hacer las obras, en más de 100 m. de longitud se suprimió la acera dejando sólo 4 palmos (80 cmos.) de anchura. Los albañiles pusieron como barandilla cuatro maderas que estroban más de lo que sirven. Esta "provisionalidad" ya hace varios meses que dura con los consecuentes perjuicios para los vecinos. ¿Será para siempre? Debemos decir que este tramo de la calle es el más peligroso de todos ya que si un individuo sale de los 4 palmos de acera se expone a que lo aplaste un vehículo. En poco tiempo han tenido lugar varios accidentes graves en esta calle.

De una forma espontánea se ha formado una especie de "Junta de Vecinos" del primer sector de la calle (los más afectados) ya que hay dos puentes nuevos y no hay ningún paso de cobra para cruzar la calle. Estos dinámicos vecinos incluso hicieron fotos para demostrar el peligro que representa cruzar de un lado a otro.

Los antiguos jardines ahora son aparcamientos. Y curioso, un aparcamiento sucio y polvoriento, el ayuntamiento lo declara zona verde, quizás es porque todavía queda algún árbol. El Ayuntamiento también ha declarado "zona verde" edificable el campo de fútbol antiguo.

Nos corresponde a nosotros denunciar estos hechos, no nos dejemos aplastar una vez más. Hagamos oír nuestras voces.

El 31 de Julio recital de Raimon en Calella, el 21 de Agosto de Lluís Llach en Malgrà en los dos el ambiente fue bueno: el público se identificó con los cantantes y todo el mundo cantó con ellos. También un numeroso sector del público reclamó LIBERTAD Y AMNISTIA para nuestro pueblo. POBIE, se adhiere a estos actos cívico-culturales, y apoya y anima a los organizadores de los mismos, como también llama a todo grupo de personas de nuestros pueblos a que organicen actos similares.

ERRATA: En el pasado número de POBIE, por un error de transcripción, apareció en el artículo sobre el Aplec de Calella, la frase: " quedava manifeste la inexistencia del Estado Español", en vez de: " quedava manifeste la inexistencia de la nación española".

COMISION DE ACTIVIDADES CIVICAS

- Naregna, Selva y Girona-

Septiembre de 1977